

Passages

(Inspireerd op de film *De Spiegel* van Andrei Tarkovski (1932-1986))

1

Spaigeln

Zunne overvaalt
de nok van t dak, rolt
in mörgenschaarven laangs
pannen deel, noar maaidoornheeg.
Belicht n kindertoen in holtwaal
drifteg ontdoan van worrels, stronken
veur t jonge zaaigoud.

Kleuren schaiten, oet lieste
slingerd, ale kaanten op.
Zai runt ze noa over d'akkers
gript d'haile dag vergees
de glimpen, vangt enkeld
scharetinten.

Graashaalms graauwen
as wind d'oavond aanjagt.
In schemer daansen
twij peerden, kuzzen de lege lucht
mit happege geboaren.
Swaarbonten groazen stoadeg
wieder, schoeven inain.
Het vee gaat ondergronds.

2

Glieven

Goaten valen in naacht
beelden glippen weer
in swarms binnen.

Onder n opflikkernde laamp schoft
n familie aan, in terogspulde beelden,
verdwiene ze schokkerge
achterwoarts in koamerhouken.
Licht en geluden trekken vot
oet plaanken vlouers wanden.

Domp van fien haarstörmfstof
dringt deur stoff rond
op vensterbanken stoulen t dressoir.

Dekt tou
swaart wondpoeier.

Windgat

Zitten op t hek
rugdekken de boerenploats
tussen d'hoge esdoornbomen.
t Koren swiegt en wacht
in de verte noadert n stip
wordt silhouet mit pet.

Over t pad komt voader, streeld
deur waaiergras en zunnegold.
n Zaachte bries slopt mit
vröt in d'oarde, brengt geuren
op hol van kweekgras
doadkracht zanderghaid.
Ze laacht hom noar heur tou.

De wind trekt op, strikt
jonge gaarst tegen d'hoaren in
bogt d'omhaainen tegendroads
in haarder bloazen.
De lucht lopt vol mit schrik,
staait doar n schuur in braand?

n Störmvloag tilt hom wraid
omhoog, daip zweeft hai
t zwiepend veld weer in
terogge, tot over d'horizon.

Zien slagschare verstreud
as aask.

Echo's

Verzichteg achterwoarts
bie t veurhoes, d'olle kaarzeboom
beklimmen, stemmen klinken, rekken
- nog even boeten speulen,
tot honderd tellen,
ik kom -
stilte gaat onderoet
gainaine vonden.

Over t pad mit vlinderstroeken
de stoep op, deur gang.
Achter n deur gedempt gezaang
- n witte swoan n swaarte swoan -
zingt mouder veur kinder.
n Wichtje mit n dwaarse strik
baauwt mit heur blokken hoezen.

De koater balanceert, vaalt
deur t open roam noar boeten,
de koamer helt
schimmen en echo's verglieden.

Klaanken verdrinken
in regen, dij op roamen,
de noamen, de klinkers spat,
n venster kroakt noa in hingen,
ze lopt deur wegsloagen roemtes.
En opent aal mor nije deuren.

Deurtocht

Verbörgeren in woeker brommelstroeken,
n vervalen zichtmesien
messen verrost, t stoultje boven
woakzoam intact.
Ze gooit taauwledders van toal oet,
licht trekt deur kreukeliezer,
roaden goan kroakend draaien.

En op dwaarsstreek van horizon
verschiene twij spitste oren
n kop mit wapperhoaren
spierbundels drieven
poten, n waigende rug,
langzaam gruit n peerd
het landschop in.

Ze beklopt de flaanken
dut hom n haalster om
spant het in tussen de dissels
van heur verlangen.
t Peerd rekt de pezen
gooit zuk in raimen
ridt roatelnd de oogstmesien
t maaiveld in.

Tied komt heur
roazend tegemout
schoem spat van d'bek, vlokt
om de haals van t peerd
op heur gezicht.

Tot ze aan t keerpunt komt
en stokt,
het peerd vaalt
stapvouts stil.